

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ไถ้ดำ
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าว ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กุดเสือลายพาดกลอน ไฉ่แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมนตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิราภรณ์ มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภท หลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 29

ตอน ไฉ้งดำ

35

สิ่งแรกที่เห็นก็คือ ตาสีฟ้าเบิกจ้องอยู่ก่อนแล้ว ระยะห่างเพียงคืบเดียวเท่านั้น เจ้าของดวงตาดูเหมือนจะผงะห่างออกไปเล็กน้อยเพราะตกใจกับเสียงของเขา

รพินทร์ ไพรวลัย กะพริบตาถี่ๆ แล้วจ้องอีก ขณะนั้นแสงสว่างรางๆ ของยามอรุณสาดไปทั่วแนวป่าอันเป็นที่พักพอจะทำให้มองเห็นอะไรได้ถนัดในระยะใกล้ เขางอหลังโน้มขยี้ตาและเปิดกว้างขึ้นอีกอย่างงุนงง พยายามจะยันกายลุกขึ้น แต่ฝ่ามือของเจ้าของดวงตานั้นแตะยันที่อก ทำให้ต้องหงายลงพาดต้นคอไว้กับถุงข้าวสารเดิม เร็วแรงมันดูอ่อนเปลี้ยไปหมด

“คริส!...”

หล่อนพยักหน้าน้อยๆ ยิ้มให้

“ใช่...ฉันเอง”

“เอ๊ะ!”

พรานใหญ่อุทาน พยายามลุกขึ้นอีก แต่ก็ต้องชะงักอยู่
เช่นนั้น เพราะแม่ผมทองกดไหล่เขาไว้ สุภาพบุรุษไพร่เหลียวมอง
ไปรอบด้าน เขารู้สึกตัวกระจ่างชัดเดี๋ยวนี้เองว่ามันเป็นเวลา
เข้าตรู่และรอบตัวเองก็เพ่งตื่นขึ้นมา

“คุณไม่สบายมาก จับไข่มูไม่รู้สึกรู้สึกละหลายชั่วโมง อย่า
เพิ่งพรวดพราดลุกขึ้นมาก่อนเลย นอนพักนิ่งๆ อีกสักครู่เถอะ”

“นี่...เวลาเท่าไรแล้ว?”

เขาถามออกมาแหบๆ พยายามจะเหลียวมอง แต่มุม
ของวิวรอบด้านมันจำกัด เนื่องจากถูกฝ่ามือของอีกฝ่ายบังคับ
กึ่งขอร้องให้นอนราบ

“หกโมง เจ็ดนาที่...”

หล่อนตอบออกเสียงเบา นุ่มอยู่เช่นเดิม ขณะที่เหลือบดู
นาฬิกาข้อมือ จอมพรานตรงออกมาว่า “โอว์!” แล้วเอามือทั้งสอง
ตบที่ขมับตัวเอง พึมพำออกมา

“ตายละ! ผมไม่เคยนอนตื่นสายแบบนี้มาก่อนเลย...”

“คุณไม่ได้นอนตื่นสายหรอก แต่คุณไม่สบายชนิด
‘ดับเครื่อง’ ไปเลย ไม่ได้สติ ไม่รู้สึกตัว เพิ่งจะมาสร้างไข ลืมตา
ขึ้นมาได้ขี้ใจเอง และเมื่อก่อนที่จะลืมตาพรวดพราดขึ้นมา คุณก็
ยังละเมอ หรือมีอะนั่นก็เพื่อเรียกชื่อของใครคนหนึ่งอย่าง
จนเจียว...เขาชื่ออะไรนะ แงชายหรือ?”

รพินทร์ชอยเปลือกตาอีกครั้ง ขณะที่จ้องหน้าหล่อน

“นอกจากคุณที่อยู่ใกล้ๆผมตรงนี้...”

เขาพูดตะกุกตะกักงุนงง

“มีใครเข้ามาใกล้ๆผม ก่อนที่ผมจะตื่นมาหรือเปล่า
มันมากระซิบข้างๆผม”

คริสเอียงคอ พินิจเขาอย่างค้นหา

“ไม่มีใครสักคนอยู่ใกล้ๆตัวคุณ ก่อนที่คุณจะลืมตาขึ้นมา
นอกจากฉัน”

“เอ๊ะ! ยังไงกันนี้ ก็ผมได้ยินเสียงมันอยู่หยก ๆ ก่อนที่ผม
จะลืมตาขึ้นมา”

“เสียงใคร? เสียงทำนองไหน?”

เขายัง พยายามปรับประสาทให้คืนที่โดยเร็วที่สุด แต่
รู้สึกตัวหนักในสมองเหลือประมาณ สิบห้าวินาทีอยู่เรา ๆ เพื่อ
ขับไล่ความมึนงง แล้วผื่นยี้มพรวดๆ

“ช่างเถอะ! ผมคงฝันไปนะ...จริงสินะ ผมจับไข้เมื่อ
กลางดึกคืนนี้ ก็เลยฝันอะไรเลอะเทอะเประเปื้อนไปใหญ่และ
ก็นึกไม่ถึงว่าจะนอนตื่นสาย คุณเป็นฝ่ายตื่นก่อนแล้วมาปลุก”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ผู้มีเส้นผมงามประดุจ
ใยไหมสีทอง ส่ายหน้าช้าๆ

“ฉันไม่ได้มาปลุกคุณหรอก แต่ฉันเฝ้าสังเกตอาการของคุณต่างหาก...รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง คุณรพินทร์? อย่าเพิ่งบอกก่อนนะว่าคุณเป็นปกติดีแล้ว เพราะฉันรู้ว่ามันไม่ใช่ใช้อย่างนั้น”

รพินทร์สูดลมหายใจเข้าปอดแรง ๆ รู้สึกดวงตาแสบพร่าสองหล่นกริ่ง

“เออละ! ผมเองก็ยอมรับว่าไม่ใช่มนุษย์เหล็กไหลอะไรที่ไหนด...ตอนนี้มีนเหลือเกิน เพลีย แล้วก็คอแห้งผาก หิวน้ำ”

เขาเห็นหล่อนเอี้ยวตัวไปด้านหลัง ครู่เดียวก็หันกลับมาพร้อมกับสิ่งที่ดูเหมือนจะตระเตรียมไว้ให้ก่อนแล้ว มันเป็นกระป๋องของเครื่องดื่มสำเร็จรูป ทำด้วยอะลูมิเนียม เจาะรูเรียบร้อย มีหลอดพลาสติกเล็กๆสอดอยู่ตรงรูที่เจาะนั้น บอกว่า

“ดื่มเสีย มันจะช่วยให้คุณดีขึ้น”

อย่างอาการของคนที่ไม่สามารถจะจับต้นชนปลายได้ถูก แต่ก็สำนักบอกตนเองแน่ชัดว่า ไม่ควรจะขัดขึ้นคำสั่งอันเปี่ยมไปด้วยความหวังดีของหล่อน รพินทร์รับกระป๋องนั้น ชันคอขึ้น คริสช่วยยกกระป๋องบรรจุของเหลวสำเร็จรูปนั้นให้เขาดูดจากหลอด สัมผัสในความเป็นชาน มีรสกึ่งหวานกึ่งเปรี้ยว และขม

นิด ๆ ของมัน บอกความรู้สึกกับบอกได้ทันทีว่ามันคงเป็น
เครื่องมือประเภทช่วยกระตุ้นประสาทชนิดหนึ่ง ความกระหาย
ทำให้เขาตัดสินใจเกลี้ยกล่อมทั้งสองกระป๋อง พร้อมทั้งถอนหายใจ
เฮือก หายใจผ่อนคลายไปฟังกระสอบข้าวสารตามเดิม หลับตาลง

“ดีแล้ว”

เสียงเบาเหมือนกระซิบดังแว่วมาอีกพร้อมกับใช้มือ
อ่อนโยนมาปิดไว้ที่ดวงตาของเขา

“นอนพักหลับตาอย่างนั้นก่อน อย่างน้อยอีก 4 - 5 นาที
ก็ยังดี ยังไม่ต้องห่วงกังวลอะไรทั้งนั้น”

“พวกเราทุกคนตื่นกันหมดแล้วหรือ?”

เขาถามเบา ๆ ทั้งยังหลับตาอย่างอ่อนเพลีย

“อ้อหือม...ตื่นแล้วทุกคน ไม่ต้องห่วงหรอก”

“ผมแย่มาก ๆ เมื่อคืนนี้...ฝันร้ายอะไรต่ออะไรยุ่งเหยิง
ไปหมด เหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้าง เรียบร้อยดี
หรือ?”

คริสไม่ตอบตรงคำถาม แต่กลับเป็นฝ่ายย้อนถามว่า

“คุณยังไม่ได้บอกฉันเลยว่า ก่อนที่คุณจะลืมนตา มีใครมากระซิบอะไรข้างๆคุณ”

พรานใหญ่โบกมือปัดผ่านหน้าตัวเอง ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง

“อย่าไปสนใจอะไรเลย ผมบอกแล้วว่าผมฝันไป”

“ฝันถึงใครคนหนึ่ง ที่ชื่อ ‘เงาชาย’ นั่นใช่ไหม?”

“เพื่อนเก่าของผมเอง เคยลำบากยากแค้นด้วยกันในป่า”

“ถ้าหูฉันฟังไม่ผิด รู้สึกว่าคุณจะหงุดหงิดจนเจียวกับเขามาก...ทำไม เขามากกระซิบอะไรกับคุณ”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ไอ้คนคนนั้นมันมักจะมีทำร้ายวุ่นกวนโทโสผมอยู่ตลอดเวลา สมัยที่เรายังอยู่ร่วมกัน ทุกถ้อยคำวาจาของมันก็ล้วนแต่เต็มไปด้วยความเลี้ยวลตเหินบแนมเยาะหยันผม ผมเคยเกลียดชังมันมากที่สุด แต่แล้วผมก็ต้องรักมันมากที่สุดเหมือนกัน ผมเห็นมันเกือบจะตลอดทั้งคืนทีเดียว เดี่ยวโผล่ออกมาพูดยั่วโน้नเยาะนี้ ประเดี๋ยวก็นหายไป เหมือน

ผีป่ามาหลอกหลอนนั่นแหละ ผมคิดว่ามันคงเป็นอนุสติของผม เพราะความคิดถึงมันมากเกินไปโดยที่ผมเองก็ไม่รู้ตัว”

แล้วเขาก็หัวเราะหึ ๆ ออกมากับตนเอง พิมพ์ต่อมา

“ถูกแล้ว มันคือเจ้าแห่งอาณาจักรไพร่ผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ได้ด้อยไปกว่าผมแม้แต่นิดเดียว จนบางขณะผมเคยคิดว่า พ่าให้รพินทร์มาเกิดแล้วทำไมถึงให้แงซายมาเกิดอีก ความคิดนี้เกิดจากมิจฉาทิฐิ เพราะในส่วนลึกแล้วผมก็มักจะคิดเข้าข้างตัวเอง อยู่เสมอว่า ในถิ่นนี้หรือในโลกนี้ ไม่ควรจะมีใครยิ่งใหญ่ในเชิงพรานหรือมัคคุเทศก์นำทางเหนือไปกว่าผม แต่ไอ้คนคนนั้นมันดูเหมือนจะเหนือกว่าผมเสียอีกด้วยซ้ำ ผมก็เลยพาลเกลียดชังมันแล้ว ก็พาโลหาเรื่องมันอยู่เรื่อย เพราะฐานะของผมในขณะนั้นเป็นหัวหน้าของมัน...เอ๊ะ! คริส นี่ผมรู้สึกว่าคุณจะสะกดจิตให้ผมพูดถึงแก่นลึกของหัวใจจริงออกมา...อนุญาตให้ผมลืมนตา และลุกขึ้นได้เสียทีหรือยัง ผมรู้สึกดีขึ้นมากแล้ว”

“ยังก่อน...นอนหลับตาต่อไปอีกสัก 2 นาทีเท่านั้น ระหว่างนี้คุณอยากพูดอะไรก็พูดออกมาเถอะ”

“คนของผมไปไหนกันหมดนี่ บุญคำ จัน เกิด เสีย?”

“เขาอยู่กันครบ ขณะนี้แยกย้ายกันทำงานตามหน้าที่อันเป็นปกติของเวลาเช้า นั่นแหละ”

หล่อนบอกเสียงเรียบเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ขยับตัวอ้อมไปนั่งขวางทางเดินซึ่งจะมองไปเห็นการเคลื่อนไหวกลางแค้มป์ได้ถนัด มีหน้าซำยังเอาผ้ากอซสะอาดผืนหนึ่งซับด้วยอวิโคโลญกลิ่นหอมอ่อนๆวางปิดไว้ที่บริเวณดวงตาเขา รพินทร์นอนนิ่งตามคำสั่ง แต่ปากยังพูด

“แล้วพวกคุณ?”

“อาจารย์กับคิธและเชิดวุธอยู่ที่กระโจมพัก ดูเหมือนกำลังวิหฤตติดต่อกับหอบัญชาการ เบลไปดูอาการของกะเหรี่ยงคนนั้น เช้านี้เขาค่อยยังชั่วมากแล้ว น้ำเกลือคงไม่ต้องให้อีก”

“แล้วตัวคุณเองล่ะ?”

“หมายความว่ายังไง?”

“ทำไมถึงมาอยู่ใกล้ผมเดี๋ยวนี้?”

“พวกเขาฝากให้ฉันคอยดูแลคุณไว้ ความจริงเราทั้งหมดก็มาเฝ้าอาการของคุณอยู่ตั้งแต่ 5 นาฬิกาแล้ว อาจารย์เป็นกังวล

มากในอาการป่วยของคุณ เพิ่งจะแยกย้ายกันไปเมื่อสักไม่เกิน 15 นาทีนี้เอง คุณคงไม่รู้ตัวหรอกว่าคุณฉีดยาลดไข้เมื่อชั่วโมงที่แล้วโดยเบล ขณะที่พวกเรามาพบ ใช้คุณขึ้นสูงมากจนหมดสติ”

“พวกคุณรู้ได้ยังไงว่าผมจับไข้”

“จึ้นกับบุญคำไปปลุกบอกพวกฉัน...”

หล่อนอำพรางความจริงไว้ก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้เขารีบ ผลุนผลันลุกขึ้นมาก่อนในขณะนี้ เพราะต้องการถ่วงเวลาให้ได้พักอีกเล็กน้อยตามคำสั่งของหมอเบล

“อย่าไปตำหนิสองคนนั้นเลย แม้ว่าคุณจะสั่งกำชับไม่ให้เราทราบก็ตาม แต่ทั้งสองคนนั้นทำถูกแล้ว เพราะคงเห็นอาการไข้ของคุณอยู่ในเกณฑ์หนักมาก ทนดูอยู่ไม่ไหว ก็เลยต้องไปบอก”

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก กลืนโคลโลญจากผ้ากอซที่คริสวางทาบปิดตาเขาโซยมา ช่วยทำให้ชุ่มชื้นกระปรี้กระเปร่าขึ้น ผสมกับเครื่องดื่มประเภทกระตุ้นประสาทซึ่งเริ่มจะออกฤทธิ์

ซ่าน เลือดลมชักจะคล่องเป็นปกติขึ้น เขากวาดมือทั้งสอง
ความไปรอบ ๆ ตัวด้วยสัญชาตญาณเพื่อจะค้นหาอะไรเพิล
ประจำตัว แต่มือข้างหนึ่งที่มีความเปะปะออกไปนั้นวางลงไปบน
หน้าตักของผู้หญิงที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ พอดี จึงรีบหัดมือมาประสาน
วางไว้ที่ทรวงอก

“เครื่องคอมพิวเตอร์ของพวกคุณที่ติดชื่อผมออกมาโดย
ระบุให้เป็นมัลคุเทศก์นำทางในครั้งนี้อาจารย์งานผิดนะ ผมเป็น
คนมีจุดอ่อน มีโรคประจำตัว และอาจไม่แข็งแรงพอทำงานให้
พวกคุณลุล่วงไปได้ตลอด”

“ไม่ผิดหรอก เครื่องคอมพิวเตอร์ทำงานได้อย่างถูกต้อง
ที่สุดแล้ว โรคประจำตัวของคุณ เราแก้ไขหรือสกัดกั้นได้
ขอเพียงอย่างเดียว เปิดโอกาสให้เราได้รับบ้างเท่านั้น ไม่ใช่มา
นอนจับไข้สั่นอยู่คนเดียวแล้วก็ปิดเงียบ ซึ่งนั่นมันมีแต่ผลเสีย
คุณไม่น่าจะถือว่านั่นเป็น ‘ปมด้อย’ ของคุณที่จะต้องปิดบังเราไว้
เลย มนุษย์เราในโลกนี้ ต่อให้เก่งกาจสักขนาดไหนก็ไม่มีใคร
สมบูรณ์แบบพร้อมไปหมดหรอก ไม่ใช่เรื่องน่าอับอายสักนิด
ในการที่คุณรู้สึกเจ็บป่วยแล้วบอกให้พวกเราทราบเพื่อช่วยเหลือ
เสียก่อนที่จะปล่อยให้อาการมันเป็นขึ้นมาก ซึ่งอาจสายไปก็ได้”

ตรงข้าม คุณยิ่งปิดไว้มากเท่าไร เรายิ่งกลับจะเห็นเป็นจุดด้อย
ของคุณมากขึ้นเท่านั้น คือเป็นคนขลาด ไม่กล้ารับความจริง
โดยอยากจะแสดงให้พวกเราเห็นว่า คุณเก่งตลอดเวลา”

เสียงพูดเนิบ ๆ แฉ่มช้านั้นเต็มไปด้วยเหตุผลและความ
การณีย์ รปินทร์ฟังนิ่งโดยไม่อาจโต้เถียงใดๆได้

“ไรเฟิลของผมอยู่ไหน?”

“อย่าห่วงมันเลย มันอยู่ใกล้ๆแถวนี้แหละ ไม่ได้สูญหายไป
ไหนหรอกและมันก็ไม่ได้มีประโยชน์ช่วยอะไรคุณได้เลยในขณะที่
คุณจับไข้หนัก อย่างเมื่อคืน ฉันเห็นคุณนอนสั่นกอดไรเฟิลอยู่
เหมือนคนตายไปแล้ว 75 เปอร์เซ็นต์...ถ้าเวลาจับไข้สั่นสะท้าน
แบบนี้ แทนที่จะนอนกอดไรเฟิลอันเป็นเหล็กทั้งดุ้น คุณนอน
กอดหมอบเบลยังมีเหตุผลว่าคุณจะมีโอกาสหายไข้ได้มากกว่า”

ริมฝีปากแห้งผากนั้นยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“แล้วคุณหมอบเบลนะรี จะมายอมให้ผมนอนกอดในตอน
จับไข้”

มีเสียงที่ก้มลงกระซิบข้างหู

“ก็ไม่นั่นนะ ถ้าคุณบอกให้เขารู้ เพราะอย่างน้อยเขาก็คงไม่อยากจะให้คุณตายเสียก่อนระหว่างทางหรอก”

“แล้วคุณหมอคิริสล่ะ?”

“ฉันไม่ใช่หมอหรอก คิลเลอร์เสียมากกว่า...เพชฌฆาตยิ่งไงล่ะ!”

“แล้วคุณจะฆ่าผมไหมนี่?”

“ไม่หรอก จนกว่างานของฉันจะสำเร็จ”

“ก็ไหนคุณว่าคุณหรือพวกคุณจะไม่หักหลังผมยังไงล่ะ?”

“ก็คุณอยากกระแวงพวกฉันเสียนักหนาทำไมล่ะ...ซึ่งก็ถูกแล้วนี่ คิดในทางที่ปลอดภัยไว้ก่อน ดีกว่าเสียใจภายหลัง อย่าไว้วางใจอะไรพวกเรานัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งฉัน”

“ผมไม่วางใจคุณหรอก ไม่ต้องประชด”

“ถูกต้อง! นั่นเป็นการดีสำหรับตัวคุณ ถึงแม้มันไม่เป็นการดีสำหรับฉันก็ตาม”

“คิริส?”

“อ้อหือม?”

“สองนาทีแล้วยัง ผมอยากจะลุกขึ้นเต็มทีแล้ว นี่ไม่ใช่เตียงในโรงพยาบาล และคุณก็ไม่ใช่นางพยาบาลพิเศษของผม มันเป็นเวลาแห่งภาระและหน้าที่ของผมแล้ว ไม่ใช่มาสำออย ตะบอยนอนอยู่อย่างนี้”

“รู้หรอก่อนว่าคุณ ‘เก่ง’ เสมอ แต่มันยังไม่ถึงเวลาที่ฉัน กำหนดไว้ให้ คุณต้องพักนิ่งๆอยู่ก่อน เหลืออีก 1 นาที กับ 12 วินาที”

“ผมรำคาญตัวเองที่ตื่นแล้ว รู้สึกสบายดีแล้ว ยังต้องมานอนแช่อยู่อีก ในขณะที่คนอื่น ๆ กำลังง่วนอยู่กับงาน”

“ก็ให้เขาทำงานกันไปก่อน จนกว่าคุณจะสบายกว่านี้ ถ้าแม้ไม่คิดว่าเป็นความปรารถนาดีก็คิดเสียว่ามันเป็นผลประโยชน์ของฝ่ายฉันก็แล้วกัน”

“ผลประโยชน์ยังงี้ ผมเป็นลูกจ้างของพวกคุณ มันถึงเวลาที่ผมจะต้องลุกขึ้นมาทำงานแล้ว”

“กีไซลี คุณเป็นลูกจ้างของพวกฉัน แต่เราไม่ต้องการลูกจ้างที่ยังอ่อนแอ ไม่มีสมรรถภาพ เราจะต้องรอให้เขาแข็งแรง ดีเสียก่อนจึงจะใช้งานได้ผล และไม่ต้องกังวลไปหรอก ฉันคิดว่าวันนี้คุณมีงานหนักมากทีเดียว”

“ประเดี๋ยวผมก็เลยแกล้งนอนหลับไปอีก 2 - 3 ชั่วโมงเท่านั้น ยิ่งเพลียๆอยู่ด้วย”

“อนุญาต ถ้าคุณจะหลับได้จริง และเราก็ต้องการอย่างนั้นด้วย แต่รู้ล่วงหน้าแล้วว่ามันเป็นไปไม่ได้ คนอย่างคุณ พอรู้สึกตัวตื่นขึ้น คุณก็พรวดพราดลุกขึ้นมาแล้ว แค่นอนพักต่อไปอีก 5 - 6 นาที ก็ยังต้องมาอ่อนวอนขอร้องกัน”

“อาการของกะเหรียงสะเอิงเป็นยังไงบ้าง ตลอดเมื่อคืนนี้มันนอนอยู่ในเต็นท์ของพวกคุณไม่ใช่หรือ และเห็นหมอเบลบอกว่าเช้าวันนี้เราจะให้อาหารเหลวกับมันได้แล้ว”

“ห่วงตัวของตนเองก่อนดีกว่า อย่าเพิ่งไปห่วงคนอื่นเขาเลย”

พร้อมกับคำพูดนั้น ปลายจมูกของเขาถูกคืบและสั่นเบาๆ

“ผมเป็นห่วงคนในรั้วผิดชอบ ก่อนที่จะห่วงตัวเองเสมอ”

“นั่นเป็นลักษณะของหัวหน้าหรือผู้นำที่ดี แต่ก็ควรจะมี
กาลเทศะบ้าง”

“ผมหนักมากหรือ?”

“เบลบอกว่าถ้าให้ยาคุณไม่ทัน วันนี้ทั้งวันคุณจะทำอะไร
ไม่ได้เลย นอกจากนอนชมอยู่กับทีวี หรือมีอะไรนั้นก็อาจตายไป
เลย”

“ขอบคุณที่ช่วย ผมยังไม่อยากตาย”

“คุณพูดตรงดีมาก คุณสุภาพบุรุษ ไพรวลย์ เราขอรับรอง
อะไรคุณอย่างได้ไหม”

“อะไร?”

“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ถ้าคุณเกิดอาการไม่ดี จะเจ็บป่วย
ไข้ขึ้น ขอให้คุณบอกเราทันที ไม่ว่าจะเป็นเวลาไหน แม้จะเป็น
เวลากลางคืนที่เรานอนหลับไปแล้ว อย่าคิดว่าเป็นประโยชน์
ของคุณ แต่คิดว่าเป็นประโยชน์ของพวกเราเหมือนกัน เพราะเรา

ไม่ชอบให้มัคคุเทศก์นำทางต้องเจ็บป่วยระหว่างนำเราเดินป่า
มันเสียผลหลายอย่างเหลือเกิน”

“คุณก็พูดตรงดีมาก มีสกรูบิล...ตกลง!”

รู้สึกว่ายางแขนขาของเขาถูกจับขึ้น มีอะไรลักษณะ
คล้ายๆผ้าหรือแถบยางแถบกว้างๆพันรัดหลายรอบ และอึดใจ
ต่อมาก็รู้สึกว่ส่วนที่รัดพันไว้นั้น เขมึงรัดแน่นขึ้นที่แขนเป็น
ลำดับ

“เอ๊ะ! นั่นคุณทำอะไรผมนะ คริส มามัดแขนผมไว้
ทำไม?”

“ซึ้ยย!...เฉยๆ ฉันต้องการฟังกระแสเลือดของคุณเต้น”

ครูเดียว สายพันนั้นก็ถูกปล่อยออกไป

“เป็นยังไง กระแสเลือดของผมมันเต้นว่าอย่างไรบ้าง?”

“ก็ประหลาดดี หูฉันจะผาดไปหรือเปล่าไม่รู้นะ ทุกตุบ
ของมันที่เต้น เสียงมันคร่ำครวญออกมาว่า ดาริน...ดาริน...
ดาริน...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ดึงกายลุกขึ้นในฉับพลันนั้นพร้อมกับ
สลัดผ้ากอซที่ปิดตาออก ลืมตาจ้อง...

คริสตินามีอาการเวียนเฉยปกติ กำลังม้วนเครื่องวัด
ความดันโลหิต แล้วปลดวิทยุประจำตัวออกมาดสัญญาณเรียก
ไปยังพรรคพวกพร้อมกับรายงานว่

“รพินทร์ตื่นและรู้สึกตัวแล้ว อาการเกือบจะอยู่ในเกณฑ์
ปกติ ความดันโลหิต 90 - 130 อุณหภูมิประมาณ 98.5 เอฟ
ขอให้ทุกคนมาพบเขาได้แล้ว”

“เฮ้! คริส เขารู้เรื่องท่าเหวที่มันเกิดขึ้นหรือยัง?”

เสียง ดร.สแตนลีย์ร้องถามมาลั่นเครื่องวิทยุจิวที่หล่น
ถือออยู่

“ขอให้อาจารย์มาเป็นผู้เล่าให้เขาฟังดีกว่าค่ะ อย่าลืม
เรียกพรานของเขาสี่คนและหัวหน้าลูกหาบเข้ามาพร้อม ๆ กัน
ด้วย เพราะฉันไม่ทราบจะเริ่มต้นบอกกับเขาว่าอย่างไรดี!”

พรานใหญ่ยังคงจ้องหน้าหล่อนตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น เขาไม่ได้สนใจฟังเลยว่า คริสพูดวิทย์กับพรรคพวกว่าอย่างไร แต่เพ่งดูร่างที่กำลังเก็บเครื่องมือเครื่องมือไม้เกี่ยวกับเวชภัณฑ์ งามอยู่โดยไม่เหลือบสบตาเขาเลย

“คริสติน่า!...”

เขาอุทานเรียกชื่อเต็มของหล่อน

“เมื่อไหร่คุณพูดว่ายังไงนะ?”

หล่อนยกไหล่หนึ่ง

“คุณก็ได้ยินอยู่แล้วนี่ ว่าฉันพูดวิทย์กับพวกฉันว่ายังไง?”

“ผมไม่ได้ยินหรือว่าคุณพูดวิทย์กับพวกคุณว่ายังไง แต่ผมดูเหมือนจะได้ยินที่คุณพูดกับผมก่อนที่จะส่งวิทย์เรียกไปยังพวกนั้น”

คริสสบตา ทำหน้าฉงน ไปได้อย่างสนิทที่สุด

“เอ๊ะ! ฉันพูดอะไร...ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ กำลังตรวจวัด
บีบีของคุณอยู่ ก็แค่บอกให้คุณอยู่เฉยๆเฉยๆเท่านั้น...หรือคุณ
ได้ยืนยันว่าฉันพูดอะไรมากกว่านั้น?”

รพินทร์อึ้ง คอแข็ง พยายามจะอ่านสายตา แต่คริสมอง
เมินหลบไปเสีย เห็นแต่แววยิ้มที่มุมปากบางรูปสวยนั้นเท่านั้น...

ระหว่างที่พรานใหญ่ยังนั่งที่อมะลืออยู่ คณะอเมริกัน
ทั้งหมดและเชิดวุธ รวมทั้งพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่คน ก็พากัน
พริ้วเข้ามาเป็นกลุ่มใหญ่ ตรงเข้ามารายล้อมคนป่วยที่เพิ่งจะ
ฟื้นไข้และเพิ่งจะลุกขึ้นมานั่งโดยที่ยังไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนอะไรทั้งสิ้น

คนเหล่านั้นร้องทักเรียกนามเขาแซดเป็นเสียงเดียวกัน
โดยเฉพาะสแตนลีย์และหมอเบลเข้ามาจับตัวเขาไว้ ส่วนลูกน้อง
ทั้งสี่คนของเขา รวมทั้งนายตาบ หัวหน้าลูกหาบที่ติดตามเข้ามา
ด้วย พากันยืนนิ่งกันอยู่ทางหนึ่ง

“เป็นอย่างไรบ้าง รพินทร์ รู้สึกสบายดีแล้วหรือ?”

หัวหน้าคณะคนหาระเบิดนิวเคลียร์ร้องถามอย่างกระตือรือร้น จอมพรานมองหน้าทุกคนที่กำลังรุ่มลุ่มเขายู่ในขณะนี้ด้วยอาการงงๆ สัญชาติญาณบางอย่างกระตุ้นเตือนให้เกิดสัมผัสที่หกในทันทีว่ามันน่าจะเกิดเรื่องอันไม่เป็นปกติขึ้นกับคณะทั้งหมดเสียแล้ว

“ผมเป็นปกติดีแล้วครับ ด็อกเตอร์...”

เขาตอบหนักแน่นในน้ำเสียง มองหน้าเชิดวุธเห็นริ้วรอยยุ่งยากที่ไม่สามารถอ่านออก ครั้นจึงไปทาง พ.อ. คีธ ก็เห็นเอามือขยี้จมูกอันแดงก่ำ พิมพ์อะไรอุบิบบอยู่ในลำคอ อิสซาเบลกำลังหันไปซุบซิบอะไรอยู่กับคริสเกี่ยวกับอาการของเขา โดยมีอีกข้างหนึ่งของหล่อนเอื้อมมาคว้าข้อมือเขาเอาไว้กดจับชีพจรโดยเทียบดูกับนาฬิกาข้อมือ

“ผมไม่คิดว่าอาการเจ็บป่วยของผมเมื่อคืนนี้จะทำให้เกิดความยุ่งยากตื่นเต้นมากมายอะไรให้แก่พวกท่านทั้งหลายเหมือนอย่างที่ผมรู้สึกอยู่ในขณะนี้ เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าครับนี้ระหว่างที่ผมสลบไสลไปด้วยพิษไข้?”

ประโยคหลังเขาประกาศขึ้นดังๆกับทุกคน

“คริส เธอยังไม่ได้บอกอะไรแก่เขาเลยหรือ?”

สแตนลีย์หันไปถามลูกน้อง ผู้กดดันในทางเคมีฟิสิกส์ของเขา แม่ผมทองสั้นสีระชะนิดนึง

“เขาเพิ่งจะได้สติรู้สึกตัวแน่ชัดเอาเดี๋ยวนี้เองค่ะ อาจารย์ แต่ก็ยังอิดโรยอยู่มากทีเดียว จึงไม่อยากบอกอะไรทั้งสิ้น รอให้พวกเรามาพบเขาพร้อมๆ กันเสียก่อนดีกว่า”

หัวหน้าคณะตรงอื้อในลำคอ เอามือขยี้ปลายคาง ขณะที่มองหน้ามัคคุเทศก์นำทาง เหมือนจะสำรวจดูอาการเสียงเบลหันไปร้องส่งคีย์กับเชิดวูห์ให้จัดหานมสดกระป๋องจากเรชั่นเพื่อให้มาเป็นเครื่องรองท้องของรพินทร์ก่อน ระหว่างที่ทั้งสองสาละวนอยู่กับเสบียงเรชั่นเพื่อจัดการตามคำสั่งของหมอเบล รพินทร์ได้ยืนอย่างถนัดจึงร้องบอกมาว่า

“โปรดอย่ากังวลในเรื่องนั้นเลยครับ ถ้าจะกรุณาก็ขอปรนดีให้ผมสักอีกสองอีก แล้วกรุณาบอกความจริงให้ผมทราบได้เลยว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

คริสส่งกระดิกปรนดีให้เขาทันที ก่อนจะเปิดฝาทอดดื่มรพินทร์หันมองไปยังคนของเขา ยิ่งฉงนประหลาดใจเหลือที่จะ

กล่าว บุญคำ จัน เกิด และเส่ย ยืนหน้าเชียวคล้ากันไปหมด เหมือนบ้าใบ้ ได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ มองหน้าเขาเช่นนั้น จอมพรานมองละผ่านใบหน้าไปที่ละคน แล้วมาหยุดนิ่งอยู่ที่ บุญคำคนเดียว ใช้สายตาตามในขณะที่กรอกบรันดีเข้าปาก ตาพรานเฒ่าสมุนขวาของเขาไม่เอื่อยอะไร ได้แต่ทำปากหุบหุบ แล้วกลอกหน้า

รพินทร์ตีบรันดีเข้าไปอีกใหญ่จนเลือดร้อนฉ่ำ แล้วเขาก็ ลุกขึ้นยืนในทันที แต่ชว่นเซเล็กน้อย เซิดวุธโดดเข้าประคองไว้

“นั่งลงก่อน คุณรพินทร์...โปรดเถิดครับ ผมขอร้อง นั่งลง อีกเดี๋ยวเท่านั้น อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวไปไหนก่อนเลย รอให้เลือด ลมประสาทของคุณตึกว่านี้อีกสักนิด แล้วเราจะเล่าอะไรให้คุณ ฟัง”

คือปราดเข้ามาขานบข้างอีกคนหนึ่ง กดไหล่เขาลง พร้อมกับบอกห้าว ๆ ว่า

“เห็นแก่พระเจ้า!...นั่งลงก่อน เพื่อนยาก!”

สุภาพบุรุษไพร่หย่อนกายก้นกระแทกลงตามเดิม เบล ส่งนมกระป๋องมาให้ บอกเจียบขาดว่า

“ถ้าคุณยังไม่ยอมตีหมกระป๋องนี้ และไม่ยอมให้ฉัน
ฉีดยาคูณอีก 1 เข็ม เราจะบังคับให้คุณนั่งเฉยๆอยู่ตรงนี้แหละ
และจะไม่เล่าอะไรให้ฟังเลย!”

“นรก! นี่มันเกิดอะไรขึ้นหว่า!”

เขาคำรามออกมาเป็นภาษาไทย แล้วก็ต้องยอมปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยเลียงไม่ได้ ยกนมขึ้นตีหมกระป๋อง ยื่นแขน
ไปให้หมอเบลซึ่งมีเข็มฉีดยาเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว

บรรทัดนี้ทำให้หัวใจเริ่มสูบฉีดแรง

นมช่วยทำให้กระเพาะที่ว่างเปล่าโหวงเหวงเริ่มมีสิ่งเคลือบ
บรรเทาความอ่อนระโหยแม้ว่ามันจะพะอืดพะอม แทบจะทำให้
อาเจียนออกมา

ยาฉีดยาจากหมอเบลที่เดินเข้าเส้นเลือดอย่างระมัดระวัง
ครั้งแรกมันวูบวาบร้อนซ่าตั้งแต่เส้นผมจนจรดปลายเท้า แล้ว
ต่อมาอีกก็จิตใจเดียว พละกำลังก็ดูเหมือนจะกลับคืนมา ตาเริ่ม
สว่างใส ประสาทตื่นพร้อมแว่ววังเหิงสลายไปในทันที ลมหายใจ
คล่องสะดวกขึ้น แล้วทุกคนของฝ่ายนายจ้างจับสังเกตดูเขาอยู่
ทุกขณะ พอหมอเบลหันมาพยักหน้าให้ ดร.สแตนลีย์เหมือนจะ

ให้สัญญาณ อเมริกันอาวุธโสในขณะก็เอื้อมมือมาตบไหล่เขา
หนักๆ

“รพินทร์! เรามีข่าวร้ายมากนะ แต่คุณต้องสัญญาก่อนว่า
ระหว่างที่ผมเล่าอะไรให้คุณฟัง คุณอย่าเพิ่งลุกขึ้นก่อนเป็น
อันขาดจนกว่าผมจะเล่าให้ฟังจบสิ้นหมดทุกอย่างเสียก่อน”

“ตกลง ดีอกเตอร์...ขณะนี้ใจผมร้อนแทบจะเป็นบ้าอยู่
แล้ว เกิดอะไรขึ้นครับระหว่างที่ผมนอนจับไข้ไม่รู้สึктัวอยู่”

เขากล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบเป็นปกติ ม่านตา
เบิกสว่างโพลง

คิรจุตชิการ์ขึ้นตัวหนึ่งยื่นส่งมาให้

“ทำตัวให้สบาย เพื่อนยาก อย่าเพิ่งตื่นตื่นอะไรนัก เรา
ทุกคนกำลังรอการตื่นขึ้นมาของคุณเพื่อแก้ไขคลี่คลายเหตุการณ์
เมื่อคืนนี้พวกเราแทบจะบ้ากันไปหมดทั้งคณะทุกคนทีเดียว เมื่อ
ขาดคุณเสียคนเดียวเท่านั้น เรื่องร้ายมันถือโอกาสเกิดขึ้นใน
ขณะที่คุณนอนสลบไสลอยู่นั้นแหละ”

แล้วอดีตคู่ปรับที่เคยฟาดปากกับเขามาแล้ว แต่บัดนี้ กลายมาเป็นมิตรที่ดีที่สุดของเขาคนหนึ่ง ก็หันไปทาง ดร.สแตนลีย์ พยักหน้าบอกว่า

“บ๊อบ แกเล่าให้เขาฟังได้แล้ว ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เล่าให้ละเอียดในทุกสิ่งทุกอย่าง นับตั้งแต่การตื่นขึ้นมาพบเห็น เหตุการณ์ที่เดียว”

ดร.สแตนลีย์ลดตัวจากท่าที่นั่งคุกเข่าอยู่ มาเป็นนั่ง ขัดสมาธิอยู่ตรงหน้าจอมพราณ แล้วพยักหน้าเรียกให้บุญคำ เกิด จัน เส่ย และนายตาบ หัวหน้าลูกหาบล้อมวงเข้ามา

แล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมาก็ลำดับภาพ ออกมาให้รพีพันธ์ฟังตามลำดับขั้นตอนโดยไม่ตกหล่น

ตลอดเวลาพราณใหญ่นั่งเบิกตาฟังโดยไม่กะพริบและยังไม่เอ่ยถามคำใดทั้งสิ้น จนกระทั่งสแตนลีย์ได้เล่าจบลงโดยไม่ตกหล่นแม้แต่รายละเอียดปลีกย่อยทั้งหมด

“ทุกคนภายในแคมป์ของเรา ยกเว้นจากคุณผู้นอนไม่ได้
สตืออยู่กับกะเหยิงสะเอิงผู้บาดเจ็บเท่านั้น ที่ไม่รู้เห็นอะไรของ
เหตุการณ์ตามที่เล่ามาให้ฟังทั้งหมดนี้ นอกนั้นพวกเราทุกคน
เผชิญหน้าพร้อมกันทั้งหมด”

หัวหน้าคณะกล่าวสรุปในตอนท้ายระหว่างที่ทุกคนยัง
นั่งฟังเงียบกริบอยู่

รพินทร์ ไพรวลัย อดีตวันชกการ์ลิก แล้วมองไปที่บุญคำ
สมุนขวาของเขาหน้าเผือดคล้ำ หลบตาก้มหน้าลงอุบอิบออกมา
ว่า

“นายอย่าดาบบุญคำนะ...บุญคำเตือนนายแล้วพยายาม
หาทางกันอยู่ที่ดีที่สุดแล้ว มันเกินความสามารถของบุญคำที่จะ
คุ้มครองป้องกันไว้ได้...”

สุภาพบุรุษไพร่ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดปลายจมูกซึ่งบัดนี้
เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ เริ่มผุดซึม เขาไม่กล่าวอะไรกับบุญคำทั้งสิ้น
หันไปหยิบไรเฟิล พร้อมกับลุกขึ้นยืนช้า ๆ บอกกับคณะนายจ้าง
เสียงต่ำลึกลับว่า

“ขอให้ผมไปดูละการของสองคนนั้นก่อนเถิดครับ”

กล่าวจบก็ออกเดินตัดกลางบริเวณแคมป์ไปในทันที
ตรงไปยังศพทั้งสองซึ่งยังวางเรียงกันอยู่หลังแคมป์ของกลุ่ม
นายจ้าง ซึ่งบัดนี้มีลูกหาบเกือบทั้งหมดยังนั่งเฝ้ารายล้อมอยู่

ทุกคนเดินตามมาหมดทั้งขบวน พอถึงก็ก้มลงตรวจ
พิจารณาศพอย่างถี่ถ้วน กัดริมฝีปากหนึ่ง สีหน้าเย็นกระด้างจน
ไม่มีใครสามารถอ่านความรู้สึกภายในได้ถูก แววดากร้านเกรียม
คุ่นั้นหรือลง

ทุกคนเงยบกริบ ระหว่างที่พราวนใหญ่ตรวจศพคนของ
เขาแล้วเคลื่อนไปพิจารณารอยดินประหลาดที่ยังปรากฏอยู่
อันเนื่องจากพื้นดินแฉะ ขณะนั้นลำแสงของตะวันรุ่งเริ่มจะสาด
ลงมายังบริเวณป่าไผ่อันเป็นที่พัก เป็นจุดเรื่อรองอยู่ทั่วไป
ทำให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างกระจ่างชัด

“ใครเป็นคนตามไปพบศพ?”

เขาถามเบาๆทำลายความเงียบขึ้น จันเป็นคนตอบว่า

“พี่คำกับผม มีนายห้างบ๊อบ นายห้างคิธ และนายทหาร
เชิดรูปตามไปด้วย”

“พาดูบริเวณที่มันลากศฟไปทิ้งไว้ก่อนซิ” เขาสั่ง

จันนำหน้าลี้วไปก่อนทันทีโดยทิศทางที่จำได้เป็นอย่างดีแล้ว รพินทร์หันมากระซอกให้ลู่บุญคำให้เดินเคียงคู่ไปด้วย ส่วนเป็องหลังคณะนายจ้างทั้งหมด รวมทั้งคริสและเบลเดินตามไปด้วยพร้อมทั้งนายตาบ ส่วนเกิดและเส่ยคุมพวกลูกหาบอื่นๆ ให้ออกคอยอยู่ในแคมป์

พอมาถึงตำแหน่งที่ค้นพบศฟซึ่งถูกลากมาทิ้งไว้ จากหลักฐานที่มีรอยลากมาเป็นทาง จันก็ชี้ให้ดู รพินทร์พิจารณาสภาพป่ารอบด้านของบริเวณนั้น ตรวจหารอยตามพื้นด้านหลัง พงไม่ออกไป แต่ไม่พบอะไร จึงวกมาหยุดยืนดูอยู่ที่ตำแหน่งพบศฟอีกครั้ง

ยังไม่มีใครในกลุ่มนายจ้างกล้าปริากถามคำใดแก่เขา นอกจากซุบซิบพูดกันเอง ใครคนหนึ่งเข้ามายื่นเบียดชิดอยู่ข้างเขา ปรายหางตาดูก็เห็นว่าเป็นตาเฒ่าบุญคำ

“มันละนาย! ไม่ผิตไปหรอก บุญคำเตือนนายแล้ว แต่นายก็มัวแต่ใจเย็นอยู่ ในที่สุดมันก็ดอดเข้ามาเล่นงานเราจริงๆ”

แกกระซิบเป็นภาษากะเหรี่ยง

คริสเคลื่อนตัวอย่างเบากริบ เข้ามาประกบติดหลังทั้งสองทันที โดยที่ทั้งรพินทร์และบุญคำยังไม่ทันสังเกตเห็น

“บุญคำยอมรับมาเสียตามตรงดีกว่า ว่าตัวเองหลับในระหว่างที่ฉันจับไข่มุ่สบายอยู่”

“บุญคำนอนเฝ้านายอยู่ บอกกับตัวเองตลอดเวลาว่าจะหลับไม่ได้ แต่ไม่รู้มันเผลอหลับไปตอนไหน คล้าย ๆ ถูกสะกดนั้นแหละ มาสะดุ้งตื่นก็ตอนที่พวกนายฟาร์ริงเขายิงกันเปรี้ยง-ปร้างสนั่นปางพักไปหมด”

แกอุบอับแทบจะไม่ได้ยินเสียง

“เจ้าวงศ์กับเจ้าม้วนที่นั้งยามเฝ้าอยู่หลังกระโจมนายจ้าง ก็จะต้องนั้งหลับด้วย ไม่งั้นคงไม่ถูกมันย่องเข้ามาขยุ้มก้านคอหิวมาทิงไว้ที่นี้โดยไม่ทันต่อสู้หรืออะอะส่งเสียงขึ้น เป็นการย่องเข้ามาเก็บยามของเราก่อน อย่างเงียบกริบที่สุด ก่อนที่จะย้อนไปที่กระโจมพักของพวกเขาอีกครั้ง” รพินทร์พูดแผ่วเบา

บุญคำสรุปด้วยเสียงเบายิ่งกว่าเดิม

“รูปการณ์มันก็เป็นอย่างที่นายคาดคะเนนั้นแหละ ลักษณะของมันเหมือนไอ้ผีดิบมันตรัยไม่มีผิด ร้ายยิ่งไปกว่านั้น ไอ้มันตรัยยังไม่เคยฆ่าพวกเราได้เลยในครั้งนั้น แต่ไอ้ผีตายซาก พันปีตัวนี้ เล่นงานพวกเราพร้อมกันเลยสองศพด้วยมือของมันเอง แล้วมันก็ต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับโขลงของไอ้จาดำเพราะ รอยตีนตอนที่มันหนีไปนั้น บุญคำกับจันตามไปพบว่ามันเดิน หายเข้าไปกลางโขลงข้างที่เข้ามาล้อมเจียบ ๆ อยู่”

“บุญคำบอกกับพวกนั้นหรือเปล่า ว่าเราไปพบอะไรเข้า ก่อนแล้วเมื่อป่ายวันนี้?”

“ยัง ยังไม่ได้บอกใครเลยทั้งนั้น แม้แต่ไอ้จัน ไอ้เกิด หรือ ไอ้เส่ย บุญคำยังไม่แน่ใจว่านายมีเจตนาจะบอกพวกนั้นยังไ้เลย ไม่กล้าพูดอะไรก่อน รอให้นายตื่นขึ้นมาแล้วตัดสินใจเอง ดีกว่า”

รพินทร์ก็ตรึมฝีปากแน่น ตาจับอยู่ที่ฟางไม้อันมีรอยหักลุ่ เนื่องจากสองศพถูกลากมาทิ้งไว้ ขณะนั้นเองก็มีเสียงเบาต่ำ ของคริสแทรมาเบื้องหลัง

“สัญญากันไว้หลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือว่า ถ้าหากจะมีการ
ปรึกษาหารือกัน ก็ควรจะใช้ภาษาที่ฝ่ายฉันฟังเข้าใจด้วย ทำไม
จะต้องซุบซิบกันในภาษากะเหรี่ยง”

บุญคำเงียบ

รพินทร์เองก็ไม่สนใจกับคำพูดของแม่ผมทอง ชูมือขึ้นสูง
แล้วตีดแรง ๆ เป็นสัญญาณ พรรคพวกทุกคนที่ร่วมทางมาดู
สถานที่อันกระจายกันอยู่ยังตำแหน่งต่าง ๆ นั้นพากันหันขวับมา
ที่เขาเป็นตาเดียว พรานใหญ่โบกมือเป็นความหมายให้เดินกลับ

ความอึดอัดใจของฝ่ายนายจ้างก็คือ การไม่ยอมพูดอะไร
เลยของเขานี้แหละ ในเที่ยวเดินกลับ ดร.สแตนลีย์จึงเข้าประกบ
ตัวเคียงคู่มาด้วย

“คุณคิดยังไง ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด รวมทั้ง
หลักฐานที่เห็นอยู่นี้?”

“ประเดี๋ยวครับ ขณะนี้ผมยังคาดคะเนอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น
ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นความลึกลับ ขอให้ผมกลับไปตรวจดูบริเวณ
แวดล้อมอื่นๆ ให้ละเอียดกว่านี้หน่อย ระหว่างที่เกิดเหตุขึ้นสด ๆ
ร้อน ๆ ผมก็ไม่ได้ตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง ได้รับฟัง

แต่เฉพาะคำบอกเล่าและพยานหลักฐานเท่าที่พอจะเหลือทิ้งไว้เท่านั้น และผมเองก็ยังไม่ได้สอบถามพวกท่านเลย ในสิ่งที่ต่างฝ่ายต่างเล่า ในแต่ละมุมที่ต่างพบเห็นเผชิญมา”

ลักษณะเดินของเขา ในขณะนี้ก็คือ รพินทร์ ไพรวลัยนั้นแหละ คือก้าวยาวๆตัวปลิวเหมือนเดิม ชนิดไม่น่าเชื่อเลยว่า เพิ่งจะฟื้นจากไข้และไม่หยุดรอใครทั้งสิ้น บ่ายหน้าจ้ำพรวดๆ กลับมาถึงบริเวณหลังกระโจมพักของนายจ้างอีกครั้ง

ทุกคนวิ่งบ้าง เดินบ้าง ไล่หลังเขาอย่างกระชั้นชิด

ขอนไม้ใหญ่ริมกองไฟที่เขาและคริสยืนสนทนากันเมื่อหัวค่ำของคืนที่ผ่านมานั้นเอง คือตำแหน่งที่ลูกหาบเคราะห์ร้ายสองคนนั้นเฝ้ายามอยู่โดยคำสั่งของบุญคำ พรานใหญ่โบกมือไล่พวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองที่ยืนเกะกะบังทิศทางอยู่ให้กระจายออกไป เพื่อว่าเขาจะได้ตรวจทิศทางได้อย่างละเอียด คนเหล่านั้นเข้าใจอาการดี ต่างหลบไปยืนออรวมกลุ่มกันอยู่สองฟากโดยไม่มีใครยืนบัง

แล้วพรานใหญ่ก็กวักมือเรียกหัวหน้าคณะกับบุญคำให้เข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ

“ตรงนี้ใช่ไหมที่บุญคำเห็นเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเผลอหลับไป...ไฉ่ม่วนกับไฉ่วุ้นนั่งยามอยู่”

เขาถามขึ้นเป็นภาษาไทยเพื่อให้ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเข้าใจ ตาเฒ่าพยักหน้า อาการของแกซึมเศร้าเหงองหงอย ผิดปกติไปกว่าทุกวัน หหมดแววตลกคะนองอันเป็นอุปนิสัยตามปกติ

“ใช่! นาย...บุญคำเห็นสองคนมันนั่งเฝ้ากระสอบป่านคลุมตัวอยู่ตรงขอนไม้นี้แหละ”

เขาหันมาทาง ดร.สแตนลีย์

“คนเคราะห์ร้ายนั่งหันหลังให้ราวป่า หันหน้าเข้าหากระโจมของพวกคุณ และคงจะนั่งหลับ ไฟที่ก่อไว้ด้านหลังคงมอดลง ไฉ่ผีนั่นโผล่ออกมาจากป่าด้านหลัง ย่องกริบเข้ามาโดยที่ทั้งสองไม่ทันรู้ตัว มือซ้ายขยุ้มก้านคอกของคนนั่งด้านซ้าย มือขวาขยุ้มคนที่นั่งอยู่ทางด้านขวา บีบเค้นจนกระดูกหัก

ในทันทีเหมือนเราบีบคอลูกไก่ แล้วเดินถอยหลัง ลากเอาศพทั้งสองไปทิ้งไว้ยังพงรกที่เราไปดูเมื่อตะกี้”

หัวหน้าคณะผกศึรชะลงนิตหนึ่ง

“พวกผมก็เข้าใจอย่างนั้นแหละ จากพยานหลักฐานที่เราพบเห็น ลักษณะของมันถ้าจะพูดกันในแง่ของการจู่โจมทางยุทธศาสตร์ก็คือ เก็บยามเสียก่อน แล้วหวนกลับเข้ามาอีกครั้ง ภายหลังเอาศพไปแอบไว้แล้ว ที่น่าประหลาดใจที่สุดก็คือ มันเป็นใคร หมายถึงประสังค์ร้ายเช่นไรกับเราเพื่ออะไร เอาเรียวแรงอย่างมหาศาลผิดธรรมดาสามัญของมนุษย์ปฤชณธรรมดามาจากไหน ถึงขนาดที่สามารถขยี้มลำคอจากด้านหลังของคนของเราที่เดี่ยวพร้อมกันสองมือ และเค้นจนกระดูกคอหักได้ในพริบตา พร้อมทั้งลากไปพร้อม ๆ กันจากมือแต่ละข้างที่ยังหิ้วคอยู่”

รพินทร์กระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปาก คะเนกะวัดทิศทาง จากขอนไม้ตำแหน่งนั้นไปยังกระโจมด้านหัวนอนของฝ่ายนายจ้าง

เพชรพระอุมา ตอน ไอ้เงี้ยว เล่ม 29

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตคลองสาน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปริซึม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8078-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)